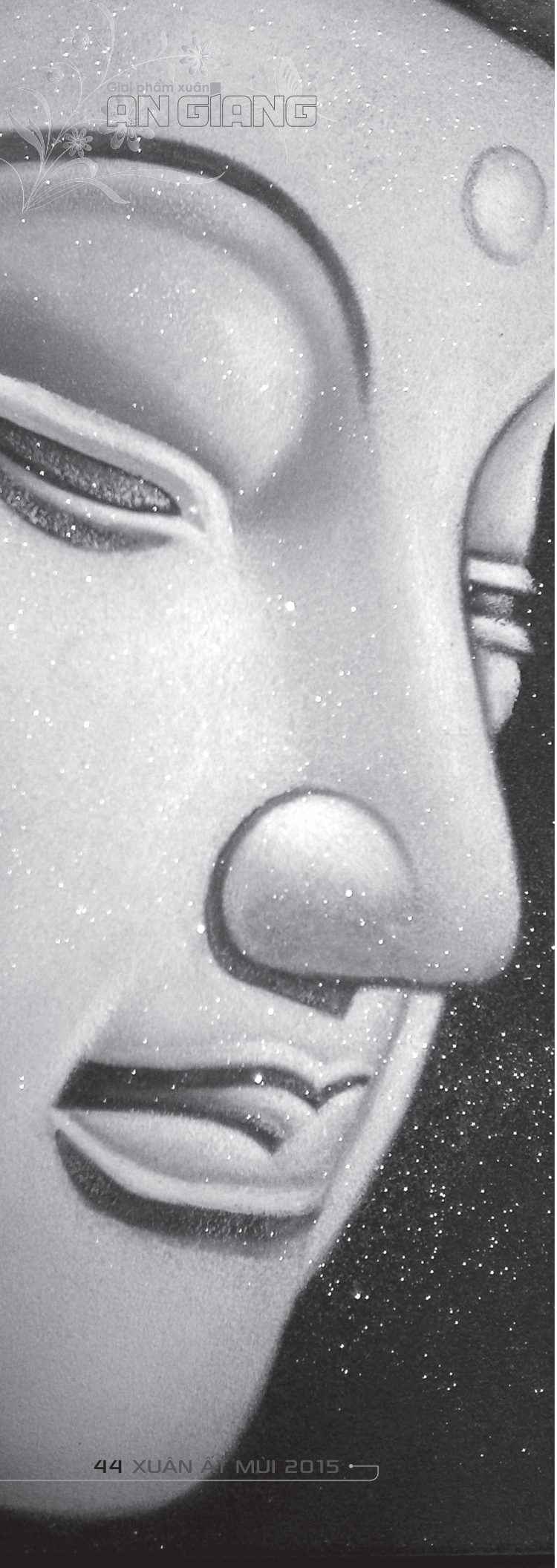

Nước cam lồ của Đạo Tâm

NGUYỄN HUỲNH MAI

Muốn có kết quả thật sự cho một cuộc đời tu tập quán chiếu, hành đạo ta cần phát triển cái Đạo ở trong tâm. Đó mới là việc hệ trọng.

Phát triển đạo trong tâm là sao? Đạo trong tâm là gì?

Đạo trong tâm hay còn gọi là Tâm đạo.

Đạo trong tâm mới thật sự là đạo quả viên thành. Không phải cái đạo cho người khác thấy, không phải cái đạo do áp lực bên ngoài mà là kho tàng đạo đức của riêng mình, không ai thấy được.

Đạo trong tâm là cái đạo không trình diễn trong sân khấu đời. Đạo trình diễn là đạo đức giả.

Ta cần phân biệt cho rõ như thế nào là đạo trong tâm hay tâm đạo và đạo đức giả của người đời.

Ngày nay có bao nhiêu bậc tu hành có chức vị hay áo mão đã bị kiện thưa hay báo chí phanh phui. Đó chỉ vì chức phẩm, áo mão, áp lực của tín đồ, của con chiên khiến họ phải hành xử trong khuôn khổ của sân khấu đời, hay sân khấu của tôn giáo lẫn chánh trị.

Các chức phẩm và áo mão đã khiến họ hành xử thiếu tự nhiên, không có cơ hội để tìm hiểu con người thật của mình. Sự gò ép, đè nén những cảm xúc, đòi hỏi của một con người bình thường khiến họ trở nên bệnh hoạn nên đã có lúc hành xử thiếu lương tri

theo dục vọng và khoái lạc vì không có khả năng kềm hãm do sự thiếu quân bình giữa tâm thân ý.

Muốn phát triển được tâm đạo ta cần sống như thế nào cho hài hòa, cân bằng để tâm thân ý hòa hợp nhịp nhàng, khi đó thì đạo tâm mới có cơ hội phát triển. Muốn được như vậy cần phải qua tiến trình học đạo, hành đạo, tu trì, quán chiếu để biết rõ chính mình.

Không hiểu rõ chính mình nhờ nội lực quán chiếu thấy rõ thiệt tướng của mình ta sẽ không bao giờ có khả năng phát triển đạo tâm.

Vì sao không biết rõ thiệt tướng của mình thì không phát triển được đạo tâm?

Chỉ vì ý như thế này nhưng tâm như thế khác hoặc tâm và ý đều không kềm hãm được thân.

Tâm, thân, ý cả ba đều phát khởi nhanh chóng và mạnh mẽ. Vì thế nên có nhiều người đang hiền lương bỗng chốc thiếu kiểm soát có thể trở nên một kẻ bạo lực hung tàn, hay dâm ô sàm sỡ. Đó là những luồng âm lực cực mạnh mà khi thiếu sự tu tập thức tỉnh toàn diện, minh mẫn sáng suốt ta sẽ bị quật ngã trong tích tắc.

Khi đạo tâm được phát triển âm thầm và kín đáo trong ta, ví như ta tìm được ngọn suối mát mẻ dịu dàng mầu nhiệm của nước cam lồ. Mọi dậy khởi của tâm, thân, ý, mọi sự khởi động thiếu quân bình, những ngọn lửa tai ác bất thần bùng phát đều được giòng nước cam lồ này tưới mát ngay trong từng sát na.

Những ngọn lửa, những tia chớp của sự ác, những thúc đẩy cho những cơn giận dữ, những thôi thúc cho lòng thù hận, dã tâm hay dâm đãng đều được dập tắt bởi nước cam lồ huyền diệu này.

Nước cam lồ tươi mát chính là Tâm đạo của người âm thầm tu trì, quán chiếu.

"Đi trúng thì sống, bước trật tất chết"

Điều quan trọng của người quyết tâm phục vụ đạo là phải nhắm hướng đi.

Nếu không nhắm hướng đi cho đúng để làm kim chỉ nam cho mình thì rất có thể ta sẽ đi quanh miệng chén, hay chung quanh cái hồ nước.

Không có hướng đi thì hành giả sẽ trở lại bước khởi hành.

Rất nhiều người tu thật sự muốn đi con đường giải thoát, hay phục vụ, phục hưng đạo nhưng cứ dậm chân tại chỗ hay thụt lùi.

Vì sao họ đi sụt lùi hay dậm chân tại chỗ?

Nếu thật sự hành đạo và thật sự tu tập, cải sửa thì nhất định phải càng ngày càng sáng suốt để nhận định và biết rõ con đường mình đi, có như thế mới không đi lệch hướng hay quay lại chốn khởi hành.

Muốn định hướng cho rõ ta cần tinh tấn tu hành, quán chiếu cho sự lợi ích của đạo, của tha nhân hơn là cho cái ta nhỏ bé.

Điều khó nhất cho người tu là diệt cái ngã, diệt sự ích kỷ và diệt vọng tưởng.

Sự nguy hiểm, tai hại nhất cho người tu là vọng tưởng, mê say, hay ảo tưởng về chính mình.

Nếu không kiểm soát được tự ngã, cái tôi to lớn của mình thì chắc chắn mình sẽ không bao giờ sáng suốt minh mẫn.

Ảo tưởng, vọng tưởng như màn sương mù bao bọc ta và che mắt con đường mình đang đi, dù con đường đó là con đường tốt đẹp mà mình đã thấy được và quyết chí theo đuổi.

Vọng tưởng tự ngã là đám mây ảo vọng đã khiến ta sai lầm khi tưởng thế này thế khác về mình. Vì thế nên trên đường đi, mình hay ôm cái giả ngụy trang thành những hào quang, những lời khen thưởng, âm thanh của ▶

những tiếng vỗ tay, hoặc những lợi lộc, quyền lợi, danh vọng để rồi sẽ bí lối hay bị cột chặt không lối thoát.

Muốn tránh những đám mây u ám sai lầm do lợi lạc đó ta rất cần thường xuyên quán chiếu về mình và phải xét kỹ mọi hành động và tư tưởng của mình.

Đức Thầy đã dạy tín đồ nếu " đi trúng thì sống, bước trật tất chết". Đó là một câu nói ngắn gọn nhưng đầy đủ ý nghĩa thâm sâu. Đây là điều tối quan trọng không chỉ cho tín đồ PGHH mà còn cho mọi người.

Lời răn dạy của Đức Thầy là kim chỉ nam mà tín đồ của Ngài cần hiểu cho rõ để không đi lầm đường đạo do Ngài vạch ra.

"Đi trúng thì sống, bước trật tất chết" là lời răn hết sức hệ trọng của Đức Thầy cho những người muốn đi trọn con đường tu và phục vụ đạo pháp.

Sự minh mẫn sẽ như chiếc đèn đứt bóng khi ta tưởng mình đạt đạo

Khi sự tỉnh thức, minh mẫn chưa liên tục và đủ mạnh thì vẫn chưa đủ khả năng ngăn chận hành động đã được quyết định trước đó.

Hành động thực hiện theo lệnh của ý, khi sự sáng suốt bật lên trong tích tắc phải đủ nhanh, sáng, nhận định về sự sai lầm của ý, nhưng phải đủ nhanh và mạnh hơn mới kịp thời chuyển đổi ý và ngăn chận hành động.

Đó là những trường hợp biết sai tức khắc khi ý muốn nhốm lên, nhưng đôi khi ta vẫn thả trôi theo sự quyết định của ý.

Chúng ta tu tập, quán chiếu giúp tâm thân ý nhịp nhàng đồng bộ nhưng luôn cần sự minh mẫn sáng suốt chủ trì liên tục để không gây nên sai lầm trong mỗi lời nói hành động việc làm, ăn mặc, cư xử, vân vân...

Ta cần suy xét, chiêm nghiệm bao lần ta ăn những thức ăn biết là không hợp có thể sanh bệnh; ta biết nói những lời sắp nói sẽ gây hậu quả xấu nhưng vì không ngăn được sự tức giận nên vẫn nói; hoặc ta biết khi ăn mặc đẹp nhưng không đủ ấm sẽ bị bệnh những vẫn làm, vân vân...

Tu tập để được thức tỉnh, sáng suốt là một giai đoạn cam go, nhưng tu tập để hành sự sáng suốt và minh mẫn là một giai đoạn cam go hơn nữa và có rất nhiều thử thách kế tiếp.

Thực hành, tu tập với sự chủ đạo của sự sáng suốt, minh mẫn cần sự tiếp sức của dũng và tâm từ bi, của sức mạnh tâm linh hỗ trợ, nếu không thì sự minh mẫn sáng suốt cũng không giúp ích gì cho người tu.

Biết bao hành giả tu tập, sáng suốt để rồi cũng buông cuộc đời mình rơi vào một hành trình vô định chỉ vì thiếu dũng cảm, không hành được sự minh mẫn, sáng suốt đó.

Biết bao người đạt được minh mẫn sáng suốt hơn người để rồi sanh cao ngạo thiếu vắng từ bi, khinh khi người khác và không nghe một ai, chỉ cho mình là kẻ biết, kẻ sáng suốt hơn người.

Vì thế đạt được sự sáng suốt minh mẫn vẫn không thể gọi là đạt đạo nếu chưa trọn vẹn dũng cảm và từ bi.

Trên hành trình tu học, điều khó nhất cần làm là nên nhún nhường luôn luôn và xem người xung quanh là những vị thầy mà ta cần học hỏi ở họ, dù là họ làm sai, thất bại trên đường tu. Tất cả những bài học giúp cho ta tự kiểm để khỏi rớt ra sự tiến hóa trên con đường tu học.

Sự minh mẫn sáng suốt sẽ như một ngọn đèn bị đứt bóng khi ta tưởng mình đạt đạo.

Kỷ niệm ngày 25 tháng 2 nhuần
Ngày Đức Thầy vắng mặt